

ВЛАДИМИР ГРБИЋ,
ДРЖАВНИ РЕПРЕЗЕНТАТИВАЦ
У ОДБОЈЦИ

ПРИЛИКА ЗА ОПРОШТАЈ

Када говоримо о репрезентацији имам само један интерес, а то је заступање свога народа и државе без обзира на њену официјелну химну или обележја – каже Владимир Грбић

Непосредно пред одлазак одбојкаша репрезентације на Светско првенство у Јапану разговарали смо са Владимиром Грбићем, једним од наших најбољих одбојкаша, који ће на овогодишњем светском шампионату, после две године одсуствовања из националног тима, поново обући плави дрес. Играјући за селекцију Југославије, односно Србије и Црне Горе, освојио је скоро све што се у одбојци може освојити, осим титуле првака света. Можда ће му Јапан, у коме је Вања играо једно време и за који га вежу посебна сећања, дати још један разлог због кога ће се у ту земљу и касније са радошћу враћати...

Када сте се после Олимпијаде у Атини опраштали од репрезентације, као један од значајнијих разлога навели сте рођење детета, односно породицу. Да ли је друго дете које сте недавно добили учинило да поново промените мишљење, овога пута у супротном смеру?

– Свако дете носи нову промену. Ја сам на породицу чекао јако дуго и због тога желим да јој се посветим потпуно. Осим тога, након Олимпијаде у Атини наишао је период када сам осетио засићење и потребу да се удалим од репрезентације. Био сам разочоран тиме што се нисмо вратили са златном медаљом, што је делом била наша кривица, а делом несрећни сплет околности услед болести и повреда играча. У том тренутку

окренуо сам се породици, завршавању факултета и клубу.

Иако сам у међувремену имао контакте са људима из Одбојкашког савеза који су ме звали да се вратим у репрезентацију, нисам се осећао спремним да пружим онолико колико од себе очекујем када играм у плавом дресу. Такође, нисам желео да узимам место неком другом који би тај максимум могао да пружи.

С друге стране, ову такмичарску сезону са клубом почео сам јако добро пошто сам се одлично спремио са два тренера са којима сам радио. Ушао сам у такмичарску форму у којој сам био пре шест или седам година, што за некога ко има моје године звучи и помало невероватно, али ја сам био свестан онога што желим и успео сам у томе. Осим тога, док сам играо у Јапану, везао сам се за ту земљу и стекао велико поштовање према Јапанцима, њиховом менталитету и начину живота. Стога сам осетио велику моралну обавезу да се појавим на Светском првенству. На крају, можда ће баш то такмичење бити и идеална прилика да се опростим од репрезентације.

Каква атмосфера влада у репрезентацији, с обзиром на новине међу играчима али и тренерима?

– Од првог дана се видело и осетило да сви играчи имају подједнак елан и жељу да се што боље припреме, што нас све окупља око једног циља. То је и најважније када говоримо о колективном спорту и игри за репрезентацију. Унутар екипе сви морају да дишу као један и, коначно, након три-четири године ми дишемо истим ритмом.

Чини се да је репрезентацији, за ово време колико нисте играли у њој, недостајао играч са харизмом и енергијом какву поседујете. Колико су ти квалитети значајни у колективном спорту?

– Кога нема без њега се може и мора. Можда су мене људи највише препознавали баш по емоцијама које сам исказивао док сам играо за национални тим и можда је то утицало на моје саиграче да дају нешто више из се-

Млади момци који су дошли у репрезентацију одлично су нам се прикључили тако да сада имамо дванаест играча који играју на приближном нивоу. Знајући да нас очекује једанаест утакмица у петнаест дана и да ће сваки дан бити улазак на нож, биће веома напорно, тако да ће постојати потреба да сви заиграју и покажу шта знају. Ово је вероватно први пут да у сусрет једном овако великом такмичењу идемо са широким дијапазоном играча.

Напољу ми никада нећемо бити своји на своме. Ово је моја земља, таква каква је, и ја могу својим знањем само да учиним да она буде боља. Најлакше је пљувати и ништа не чинити. Највише има критичара, а најмање радника.

бе, али то је био један начин игре. Нисам био две године ту, тако да сада треба да се упознам са момцима за кратко време, што баш и није лако, јер без обзира на то колико сте са неким дуго играли, после паузе потребно је мало времена да се поново осетите делом тима. Мислим да сада није најбитније да се тражи та харизма, већ да нађемо исти правац, а ја ћу и даље да играм онако како једино знам – са пуно емоција.

Последњих година изменила се наша репрезентација, али и репрезентације са којима сте играли. Шта можемо да очекујемо од Светског првенства?

– Раније је опасно била мања зато што је било мање добрих екипа. Сада су се на интернационалној сцени појавили неки нови клинци. Када то кажем, мислим на екипе које су у последњих неколико година направиле феноменалан скок. Бразилци одржавају изузетан ниво, иако су освојили све што се освојити може. Поред њих, ту су и Бугари, Французи и Американци. То су екипе које су својим квалитетом и нивоом игре донеле нешто ново на међународну сцену. Ре-

Сходно годинама које имам нормално је да материјал полако почиње да отказује послушност, што је саставни део живота једног спортисте. Раније је бавити се врхунским спортом било здраво док је садашњи професионални спорт гладијаторски и има јако мало тога заједничког са здрављем. Када радите на одређеном нивоу готово да је неминовно да завршите са одређеном врстом инвалидитета. Али, то је цена коју сам прихватио.

презентација Русије се вратила након периода у коме су имали мали пад, Италијани су прошле године освојили Европско првенство, прisetимо се и Пољака и њихове борбе у полуфиналу Светске лиге. И Чешка је неугодан противник. Биће ту великих непознаница које ћемо морати да разрешимо...

Пред долазак у земљу били сте у Италији на неким здравственим прегледима. Да ли је сада све у реду са здрављем?

– Имао сам проблема са коленом које сам оперисао па сам хтео да будем сигуран због себе и свих осталих у репрезентацији, јер је моја основна идеја била да желим да се вратим и да помогнем на начин на који ће то највише одговарати екипи. Ако сам у стању да помогнем – супер, ако нисам, онда не желим ни да се такмичим, јер последња ствар на свету коју желим јесте да одмогнем екипи.

На овом такмичењу учествоваћете под именом земље која више не постоји. Какав однос имате према томе?

– Када говоримо о репрезентацији имам само један циљ, а то је заступање свога народа и државе без обзира на њену официјелну химну или обележја. То што наступамо као Србија и Црна Гора неће променити начин на који играмо за своју земљу. Не разумем чак ни због чега сада постоји тај комплекс и потреба да се мењају боје дресова па да више не будемо плави него црвени. Па ми смо увек били плави, плава чета!

Да ли размишљате да се вратите у земљу, да играте или живите?

– Што се тиче живота, сигурно. Намера ми је да се вратим у земљу и мислим да сви ми треба да се вратимо назад и да помогнемо нашој земљи да живи боље и да својим квалитетима и искуством које смо стекли помогнемо деци да лакше нађу свој пут. То је основа свега.

Дуго сте у одбојци. Да ли сте, за све те године, научили да се носите са поразима?

– Никада лако не могу да пређем преко пораза. Чињеница је да се од њих много више учи него од победа пошто те порази терају да будеш много аналитичнији него иначе. Али, они су саставни део живота и важно је научити како да после пораза што пре станете на ноге и наставите даље. У томе се види сва уметност живљења. ■

Сања САВИЋ
Снимимо Даримир БАНДА

Успех наших одбојкашица
на Светском првенству

БРОНЗА ЗЛАТНОГ СЈАЈА

Више хиљада Београђана поздравило је женску одбојкашку репрезентацију на повратку из Јапана, где је на Светском првенству освојила бронзану медаљу. Одбојкашице су са балкона Скупштине града поздравиле окуплене грађане и не скривајући радост обећале да ће се и следеће године поново видети, после Европског првенства.

Селектор репрезентације Зоран Терзић признао је да је свима који се баве спортом жеља да изађу "на ову терасу" и поручио: „Будите сигурни да вам ово никада нећемо заборавити.“

Капитен репрезентације Весна Читаковић-Ђуришић обратила се окупљеним грађанима: „Добар дан Србијо! Добар дан Београде! Када смо кренуле у Јапан нисмо ни спутиле да ће се догодити овако нешто. Освојиле смо бронзану медаљу која сија златним сјајем.“

Затим су се публици на подршци захвалиле и друге одбојкашице, а посебан аплауз добила је Сузана Ђебић, која је на СП у Јапану проглашена за најбољег либера.

Са балкона, одбојкашице су публици отпевале дечију песмицу "У свету постоји једно царство у коме царује другарство...", а оркестар Бобана Марковића одсвирао им је неколико песама за крај овог дела прославе.

На конференцији за новинаре, градоначелник Београда Ненад Богдановић подсетио је да када је одбојкашка репрезентација полазила на пут у Јапан нико није очекивао добар резултат. "Оне су својом памету, способношћу, својим квалитетом донеле бронзану медаљу. Сигуран сам да ће наставити овако. Желим вам још оваквих успеха и славља на овој тераси", рекао је Богдановић.

Министар просвете и спорта у Влади Републике Србије Слободан Вуксановић истакао је да су "тренирале у тишини, отишле без великих обећања, а донеле највећу радост свима нама". ■